

JUCĂM PENTRU EI

Știința este pentru toți. Pentru copiii care vin pe Oblemenco cu familiile lor, pentru bunicii care cântă, pentru doamnele care au prins deja „microbul”, pentru tinerii idealști din peluză, pentru pătimașii de la tribuna II, pentru cuplurile moderne de la 0, pentru fiecare om care a intrat vreodată pe stadion, a visat și a strigat „Hai Știința!”, alături de frații lui. Ne gândim mereu și la voi când intrăm pe teren. Cu o victorie astăzi putem trece peste rivalii din Cluj.

**SÂMBĂTĂ,
10 MAI 2025,
ORA 20:30
SUPERLIGA,
ETAPA VIII
(PLAYOFF)
STADIONUL
„ION OBLEMENCO”**

Craiova crede tot mai mult în lacrimi

Când l-am văzut pe Rădoi izbucnind în plâns, la conferința de presă de după înfrângerea (extrem de frustrantă, e drept) cu Rapid, l-am îndrăgit chiar și mai mult. Dar a fost și o părticică din mine care s-a speriat și s-a gândit că a greșit.

Era părticica mea de om de comunicare care se teme de efectele unei astfel de reacții necontrolate. De efectele ei asupra publicului, mai ales. Știindu-mă totuși în România, m-am temut că Mirel va fi perceput drept un om slab sau exagerat de sensibil. Aceasta din urmă, e desigur, o reacție cu care nu sunt de acord, iar unii chiar au avut-o. Dar nici pe departe atât de mulți pe cât mă așteptam.

Din contră, m-am bucurat să văd că cei mai mulți fani au primit bine acea izbucnire a lui Mirel. Majoritatea au văzut în ea pasiunea din spatele frustrării enorme a unui om care e trup și suflet pentru Știința. Și, mai ales, au văzut în ea autenticitate.

Nu doar că să plângi e normal în anumite situații (când ești trist, când ești în extaz uneori, când ești pur și simplu foarte frustrat etc.), dar e chiar un lucru înțelept de făcut. Pentru că arată oamenilor că poți fi sincer cu ei și îi apropie astfel de tine. Pentru că le arăți că nu ai nimic de ascuns. Și, desigur, pentru că le arăți, astfel, cât de mult îți pasă.

Probabil ar fi fost de preferat să ne apropiem suporterii cu victorii în ultimele două meciuri, e drept. Au fost meciuri în care am pierdut nemeritat, în care nici norocul și nici arbitrajele n-au fost deloc de partea noastră. Și totuși am pierdut. Iar faptul că asta ne-a afectat pe toți, fără excepție, e clar și din reacția lui Mirel, și din nemulțumirea exprimată aspru a fanilor.

Însă, indiferent de cum am știut fiecare să gestionăm marile dureri ale celor două înfrângeri recente, important este că, oricâtă dezbinare și oricât rău ar face furia pe echipă, cel puțin am fost împreună. Iar când știm să trăim durerile împreună suntem deja mai puternici. Și nu va trece mult, sunt convins, până când vom trăi împreună și succese importante. Unul poate veni chiar în această seară, dacă ne vom redirecționa furia exclusiv către adversari, nicidecum noi între noi. (**A.M.**)

Dezamăgiți, dar cu un obiectiv clar și care trebuie neapărat atins

- După ce nu a reușit să-și oprească lacrimile și a plecat intempestiv de la flash interviul de imediat după meciul cu Rapid, Mirel Rădoi și-a spus oful ulterior, într-o conferință de presă maraton. Deși a subliniat că vina este a lui, Rădoi a mărturisit și că s-a convins că unii jucători „au niște limite care nu se pliază pe așteptările prea mari ale clubului de la ei”. Antrenorul și-a acuzat și direct o mare parte a jucătorilor (cu excepția a doi dintre ei) pentru nerespectarea planului tactic: „Le cerusem să înceapă în sprint primele minute și doar doi jucători au făcut asta. Dacă doar doi au răspuns pozitiv, înseamnă deja că eu ca antrenor am o problemă investiar. Sunt și alte lucruri pe care le-aș spune, dar ar putea

fi prea dure așa că mai bine mă opresc“. Totuși, Rădoi a terminat conferința de presă cu un mesaj extrem de pozitiv: „La anul o să fim campioni. Nu știu cum, avem multe probleme, dar voi găsi soluțiile pentru ele“.

- La câteva zile după, la rece, Mirel a prefăcut și partida cu CFR: „Acest meci a ajuns să fie cel mai important al nostru de până acum. Nu mai putem câștiga campionatul, dar este esențial să ne clasăm pe unul dintre locurile de cupe europene, 2 sau 3. Realitatea este că CFR e o echipă foarte bună, cu jucători foarte solizi 1 la 1, care știe să-ți dea impresia că conduci jocul, dar de fapt te atrage

în niște dueluri avantajoase pentru ei. Am antrenat mai multe variante de a le dejuca acest plan la antrenamente și sper să se vadă asta și pe teren.”

- Anzor Mekvabishvili: „Va fi un meci greu, împotriva unei echipe foarte bine organizate. A fost dureros și că am pierdut ultimele două meciuri din campionat, dar și că avem două înfrângeri consecutive cu ei, avem mai multe revanșe de luat. Sper ca fanii să vină și să facem cu toții tot posibilul să luăm cele 3 puncte”.
- Atât Mirel cât și Anzor consideră că Știința pleacă favorită în această seară, mai ales pentru că joacă acasă și va beneficia, sperăm cu toții, de sprijinul necondiționat al fanilor.
- Georgianul și-a asumat și în numele celorlalți jucători responsabilitatea pentru partida pierdută cu Rapid, spunând că „cred că nu am fost concentrați chiar 100% pentru acest meci și de aceea am făcut și multe greșeli”. Declarația lui Mekvabishvili pare și o scuză publică a jucătorilor față de antrenorul lor, care se arătase nemulțumit de prestația lor.
- Ca răspuns la maimuțăreala lui Gigi Becali, care mai degrabă mimase un interes al FCSB pentru Mitriță, Mihai Rotaru i-a răspuns acestuia mai în glumă mai în serios, în presă: „Poate doar la schimb cu Olaru și Bîrligea” (și probabil rămâne să ne dea ei diferența când pot). Apoi, principalul investitor la Universitatea a afirmat că chiar i-a făcut o ofertă de 3

milioane de euro lui Becali pentru Olaru. „Îl luăm și așa, accidentat“, a plusat Rotaru.

- Președintele de onoare Sorin Cârțu s-a arătat impresionat pozitiv de lacrimile lui Mirel Rădoi de la conferința de după înfrângerea cu Rapid: „Înseamnă că are un scop pentru care e aici și că noi am găsit antrenorul care trebuie. Noi suntem alături de el, toată lumea e aliniată la ce face și ce vrea el. Este important, dacă vrei să câștigi titlul, să ai un antrenor care să își dorească foarte mult să fie campion, să dea un exemplu și jucătorilor.“ Legenda Universității și-a amintit că și el a plâns de frustrare la pauza unui meci cu Dinamo din 1988, când doar ce preluase banca Universității și s-a trezit condus de bucureșteni cu 4-0 după prima repriză.
- Într-un interviu oferit Fanatik, Mihai Rotaru a explicat că, deși nu a făcut niciodată transferurile la Craiova, consideră că s-ar putea să fi greșit atunci când a dat mână liberă exclusiv antrenorilor, în această privință. „Cu tot respectul pentru antrenorii români dar cu trei-patru excepții ei nu sunt pregătiți să fie manageri de club. Acest model de business englezesc pe care am vrut să-l implementez la Craiova se pare că a fost o strategie greșită, tocmai din acest motiv. Acum îl avem însă și pe Mario Felgueiras, managerul nostru de fotbal, care discută constant cu antrenorul exact despre acest lucru: cum să structureze echipa, implicit și transferurile, pentru sezonul următor.“

Hipermotivați de lupta pe două fronturi pentru un loc de Europa League

- CFR are un obiectiv clar: preliminarii de Europa League, pentru care se bat doar cu cele două „Universitatea”. CFR-iștii pot obține participarea în a doua competiție europeană dacă câștigă Cupa sau dacă obțin locul 2. Știința sau U Cluj pot să ajungă în a Europa League dacă termină pe 2 campionatul, iar Hermannstadt câștigă Cupa României.
- Dan Petrescu: „Craiova e favorită: joacă acasă, cu publicul alături, știe totul pe de rost și sunt foarte pregătiți, cu jucători în formă. Suporterii vor fi importanți pentru ei, știu că au nevoie de o victorie. Le trebuie și puțin noroc, ce n-au avut în meciul cu Rapid, când ar fi meritat mai mult. [...] Orice antrenor poate să plângă. Mirel iubește fotbalul foarte mult, e și din zonă, din Craiova, vă dați seama cât de mult își dorește să reușească.”

- Leo Bolgado: „Încă credem în titlu. Jocurile din deplasare de pe Ion Oblemenco sunt mereu dificile. Va fi un meci foarte diferit de cel de acasă și trebuie să fim concentrați la maximum. Nu ne gândim decât la meciul de la Craiova, va fi unul foarte important și foarte greu.”
- Și veteranul oaspeților Mario Camora a spus că încă se gândește la titlu și speră să câștige totul până la final, dar a adăugat că „locul 2 și Cupa ar fi un sezon fericit”.
- Au câștigat derby-ul orășenesc cu U Cluj cu 1-0, după un meci fără galerie oaspete. Suporterii U au refuzat să vină pe stadion, ca formă de protest pentru că

biletele nu au fost la liber, iar lor li se acordaseră doar circa 1200. Liderul galeriei „U” i-a atacat cu această ocazie pe rivali: „Orașul trăiește pentru U și asta îi macină. Uitați-vă că au adunat degeaba atâtea cupe, fiindcă nu reușesc să aducă lume la stadion. La ei mai vin suporterii din provincie, de pe la sate, dar majoritatea clujenilor sunt cu Universitatea.”

- Louis Munteanu s-a detașat în postura de golgheter al campionatului, cu 23 de reușite în acest sezon de Superliga, iar patronul Ioan Varga pare hotărât să-l păstreze. În contextul speculațiilor despre interesul FCSB pentru Munteanu, investitorul clujenilor a declarat că nu-l cedează pe acesta decât cu 18 milioane de euro.
- Meciul de azi va fi probabil o provocare personală pentru Mirel Rădoi, care a pierdut toate cele patru partide contra lui Dan Petrescu din carieră, trei cu Craiova și unul ca antrenor al FCSB. Acel prim duel direct dintre Petrescu și Rădoi a fost unul dureros pentru antrenorul nostru, deoarece s-a jucat cu un trofeu pe masă: atunci, FCSB-ul lui Rădoi a pierdut Supercupa în fața unui Târgu Mureș antrenat de Petrescu.
- Cei mai buni marcatori ai CFR-ului contra Științei sunt încă în lotul clujenilor: Deac (5) și Păun (4). Golgheterul confruntărilor directe rămâne însă Andrei Ivan, cu 6 reușite.

Celor care nu rănesc când iubesc

Un lucru e clar: pe toți ne dor eșecurile Craiovei.

Când ele se îndesesc, cum a fost cazul în ultimele săptămâni, ne dor cu atât mai tare. Însă cum reacționăm la acea durere este crucial: vom lovi în frații noștri, în clubul nostru, în cei pe care îi iubim, sau ne vom susține unii pe ceilalți, ne vom consola și astfel ne vom ridica de jos?

Într-o lume tot mai nebună, în care mulți preferă să nu mai citească pur și simplu comentariile de după înfrângerii, noi le-am vânat pe cele pozitive. Nu a fost ușor, dar a meritat: în marea de negativism și dorință furioasă de pedeapsă, am găsit câteva picături de iubire adevărată. Vi le lăsăm aici pe câteva dintre cele care ne-au plăcut cel mai mult.

„Din tată-n fiu”

Valentin Văileanu este dintre aceia care au primit mai departe „microbul” Științei de la tații lor. Dar e și unul dintre norocoși: are un băiat căruia să-l dea

mai departe el însuși. Când l-am invitat, pe un grup de Facebook, să ne trimită o fotografie de la ultimul meci, ne-a trimis-o pe aceasta: cea cu trei generații de „Răileni” într-o singură imagine.

„Din tată-n fiu” este o expresie dragă suporterilor Științei și un fenomen pe care chiar îl vedem întâmplându-se pe stadion încă de la apariția acestei echipe. Mulți dintre noi ținem cu Universitatea pentru că tații noștri ne-au dus, cândva, să o vedem jucând. La fel ca tatăl, ca fratele sau ca fiul lui, Valentin e unul dintre noi. Ne bucurăm să-i avem pe stadion atât de des.

Cu Știința de la început

Iar expresia „din tată-n fiu” capătă brusc valențe chiar și mai impresionante, când ne gândim că Marin Prioteasa avea deja 11 ani când Știința abia se înființa. Două infinituri, atât ar face vârsta lui Marin, dacă

i-am pune de-a curmezișul cifrele care o compun. Așa, însă, cu cifrele în picioare și-n ani omenești, are 88. Marin își amintește încă meciuri de la primele sezoane de existență a Științei, nu doar pe cele din perioada ei de glorie maximă.

Mai mult, Marin are un jucător preferat actual, unul care, alături de Universitatea Craiova, îl face să se bucure, să cânte și să se ridice din pat ca să ia drumul stadionului chiar și la această etate: pe Alexandru Mitriță. Și nici nu ne miră că Alex e preferatul lui, dacă ne gândim că Marin mai merge uneori și-n deplasări și a fost și la cea mai dragă nouă dintre toate cele din noul mileniu: cea de pe Arena Națională din 2018,

când câștigam un nou trofeu, după o viață de om de așteptare. Adevărul e că, atunci când te gândești la acel meci, chiar nu prea ai cum să nu-l iubești pe Mitriță pe veci.

Despre Marin ne-a povestit, mândru și bucuros să-l aibă, nepotul lui, Octavian Nica, care a adăugat: „sper să-l mai țină Dumnezeu sănătos ca să-i fac bucuria asta de cât mai multe ori de acum înainte”. Și noi sperăm exact la fel, Octavian!

Să nu te dai niciodată bătut

Și Tiberiu Dascălu are un băiat, iar în poza lui de profil de pe Facebook nu apare el însuși, ci cele două mari iubiri ale lui: fiul său și Știința lui dragă, simbolizată de un fular de la gâtul băiatului. Pentru că băiețelul

lui este încă prea mic pentru meciuri, Tiberiu merge de obicei la meci alături de câțiva prieteni și vecini și invariabil își fac o poză de grup, de la tribuna a doua, cu câteva minute înaintea oricărei partide.

Când postează aceste momente prețioase alături de cei dragi lui, Tiberiu nu se avântă niciodată în texte prea complicate. De regulă însoțește fotografiile cu mesajul „Știința e aici!”, dar nu mereu. La un meci de pe 19 ianuarie, de exemplu, posta „Cu Știința și la zero grade!”. La unul din decembrie anul trecut, ultimul dinainte de pauză, posta „Luptă Știința! Ne vedem la anul!”. Dar, în fine, mesajul care ne-a impresionat cel mai tare a fost cel de după seria neagră cu CFR, U Cluj și Rapid, și cel mai recent: „Never give up!” (*n.r. – niciodată să nu te dai bătut*). Suntem convinși că Tibi nu se va da bătut și că fiul său va crește la fel de rezilient și de dedicat precum tatăl lui.

Cele trei exemple de mai sus nu sunt nici pe departe singurele sau cazuri excepționale printre suporterii alb-albaștri. Sunt doar deseori greu de văzut, atunci când sunt acoperite de părțile noastre mai puțin frumoase. Vă rugăm ca împreună să facem tot posibilul să ținem părțile noastre frumoase vii și vizibile, iar pe celelalte poate ceva mai departe de văzul lumii sau măcar exprimate, dacă chiar trebuie, ceva mai temperat.

P.S. Dacă și voi aveți exemple de suporteri frumoși, care țin steagul iubirii sus indiferent de vremuri, dați-ne, vă rugăm, de știre.

AMINTIREA SĂPTĂMÂNII:

5 MAI 1970

Nea Lache, file din poveste

Nicolae Oțeleanu (alintat „nea Lache”) nu are pagină de Wikipedia și nu este foarte celebru nici măcar în rândurile suporterilor Științei. Nu a câștigat campionate, nu a rupt gura târgului în Europa, doar a promovat de două ori la interval de 10 ani, în B și apoi în A. Am zis „doar” de parcă e puțin, dar cine știe dacă altcineva ar fi putut? Și cine știe unde am fi fost astăzi fără el?

Romantismul interbelic îl izbește cu fruntea de Marele Război

Născut înainte de Primul Mare Război, în tumultuosul oraș-port Brăila, care în interbelic era un veritabil turn Babel românesc, Nicolae Oțeleanu a avut nevoie să se descurce de mic într-o lume în care legea junglei se respecta mai degrabă decât cea a justiției. S-a descurcat doar pentru că și-a descoperit și întărit niște caracteristici care aveau să-l definească mai târziu: intransigent, disciplinat, rece și meticulos. Sunt însușiri care l-au făcut, de altfel, să

Eroul amintirii noastre de azi, Nicolae Oțeleanu, încadrat aici de cei doi iluștri succesori ai săi: Ștefan Coidum și Constantin Oțet

răzbată pe două fronturi: cel real, al celui de-Al Doilea Război Mondial, și cel al terenului de joc.

Om bătaios și dornic să se afirme, Oțeleanu a părăsit Brăila natală după ciclul gimnazial și a reușit să absolve prestigiosul Colegiu Gheorghe Lazăr, din București. A început să joace fotbal chiar din perioada liceului, pentru un nume meteoric în sportul românesc: Sparta București. Astfel, Oțeleanu a combinat cariera și educația cu fotbalul încă de la vârsta de 16 ani. Nici nu se putea altfel, într-o perioadă în care fotbalul era încă la nivel de amatori. După liceu, își alege o instituție de învățământ care le împacă pe amândouă: Institutul Militar de Educație Fizică din București.

În prima tinerețe ajunge la Sportul Studentesc și chiar bifează o convocare la Naționala României. Dar nici el nu era un fotbalist care să impresioneze și nici fotbalul tocmai o prioritate, într-o Europă care tocmai trecuse printr-un război cumplit. Cu atât mai mult cu cât în aer se simțea deja, la început de ani '30, mirosul celui de-al doilea.

E ceva greu de zis, dar probabil e adevărat: dintre cele trei activități „recreativ-profesionale” cu care a cochetat Nicolae Oțeleanu (fotbalist, antrenor și militar), a excelat cu adevărat doar în ultima. Se știu puține despre faptele lui de vitejie de pe front, dar ce se știe sigur este că s-a întors plin de decorații: patru medalii, inclusiv cea mai prestigioasă dintre ele: Ordinul Steaua României.

Inceputurile: din C în B și înapoi – complicatul efect yo-yo

După terminarea Războiului, Nicolae Oțeleanu se hotărăște să se facă antrenor de fotbal și e detașat la echipa (mai celebră decât Știința, la acea vreme) Armata Craiova. Antrenează un an pe Armata, în chiar primul său an de după obținerea brevetului de antrenor, dar pleacă apoi la Știința, în 1953, o echipă oarecare din Divizia C, înființată cu doar câțiva ani înainte.

Stilul milităresc și experiența sportivă combinată cu cea de pe front l-au ajutat pe Nicolae Oțeleanu să ducă la cu totul alt nivel niște fotbaliști care, la

acea vreme, jucau fotbal strict pentru plăcere, nu pentru performanță. Reușesc să promoveze în B la chiar primul său sezon la Știința, dar retrogradează înapoi în C în anul imediat următor, iar Oțeleanu este demis.

Era clar că Știința nu era încă nici măcar o echipă de nivelul ligii secunde, fapt demonstrat de rămânerea în C pentru încă 3 ani, până la o nouă promovare în B, cea de pe 5 iulie 1958, cu Bondoc Ionescu-Crum la timonă. De data aceasta, Știința reușește să se stabilizeze și rămâne în eșalonul secund pentru șase ani și jumătate.

La jumătatea sezonului 1963-1964 Știința era antrenată încă de Viorel Călinoiu și, deși era o echipă stabilă de ligă secundă, nimeni nu o lua în calcul pentru promovare. Și pentru că nu avea cine știe ce reputație, dar mai ales pentru că era la mare distanță (8 puncte, pe vremea când o victorie se recompensa doar cu 2) de obiectivul dorit. În acea iarnă, nu se știe cum, cineva se gândește la Nicolae Oțeleanu. În fond era „nebunul ăla care ne-a promovat acum 10 ani”, de ce n-ar reuși iar?

Efectul Oțeleanu: un nou obiectiv atins, după doar jumătate de mandat

Zis și făcut: brusc revigorați și mult mai motivați de la venirea lui Nea Lache, oltenii de la Știința recuperează încetul cu încetul distanța care îi separa de liderii seriei și favoriții la promovare,

Metalul Târgoviște. Se ajunge în punctul de paroxism maxim: în ultima etapă a campionatului de liga secundă, Știința primea vizita liderului, Metalul Târgoviște. Distanța dintre ele era de doar 2 puncte (tot cu atât se premia victoria), iar dâmbovițenii câștigaseră în tur cu 3-1. Victoria noastră trebuia să fie mai mare de atât, dacă voiam să-i devansăm.

Emulația de pe stadionul Tineretului, freamătul și vuietul care au cuprins fosta noastră casă, după ce Oțleanu și ai lui au pășit pe gazon, pot doar să ne răsunе în imaginație, grație celor care le-au trăit și ni le-au povestit. Dincolo de arenă, în tot orașul și-n mare parte a regiunii, cei care nu reușiseră să prindă un loc pe stadion își lipeau aparatele radio de urechi și trăiau meciul ca niște extraterești ai viitorului: în propria imaginație, dar la fel de intens.

Așa-i, acest text nu are niciun suspans, pentru că știți deja că ne-am calificat în A în acel an 1964. Am învins cu cât aveam nevoie, 3-0, cu un Dumitru Lovin fabulos, autor al două goluri și-al unui assist. De pe bancă, Nicolae Oțleanu jubila și făcea ce era văzut făcând doar foarte rar: zâmbea larg. Devenise artizanul unui nou mare succes, scriindu-și astfel apăsător numele în cartea de istorie a Științei. În vremuri actuale, în care nu suntem mulțumiți de ai noștri dacă nu sunt cei mai buni din țară, poate nu strică să ne amintim că nu de mult, practic pe vremea părinților și a bunicilor noștri, eram nespuse de fericiți să fi promovați și atât.

Nicolae Oțeleanu avea să ne părăsească la scurt timp după acea nouă performanță, acum 55 de ani, pe 5 mai 1970, după o luptă scurtă, deși cumplită, cu o boală grea. A fost una dintre puținele lupte pe care nu le-a putut câștiga.

PARTENERI UNIVERSITATEA CRAIOVA

CAMPIONA
UNEI MARI
IUBIRI

